

ХИЩНИЧЕСКО ЗЛАТО

ФИЛИП РИЙВ

Превод от английски език
Коста Сивов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Predator's Gold*
Text copyright © Philip Reeve, 200 2003 1
All rights reserved.

Превод Коста Сивов
Редактор Радомир Мирчев
Коректор Ина Тодорова

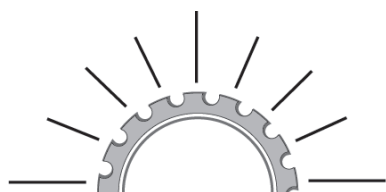
Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.

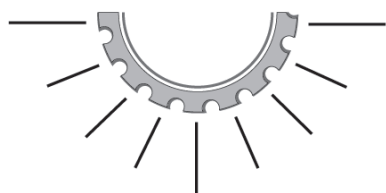
Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2249-6

На Сара и Сам

ПЪРВА ЧАСТ

ЗАМРЪЗНАЛИЯТ СЕВЕР

Фрея се събуди рано, но продължи да лежи в мрака. Нейният град потреперваше и се олюляваше под нея, докато мощните двигатели го носеха по леда. Все още беше сънена и зачака слугите да дойдат, за да ѝ помогнат да стане от леглото. Трябваше ѝ известно време, за да си спомни, че всички са мъртви.

Отметна завивките, запали аргоновите лампи и загази през прашните купчини от захвърлени дрехи към банята. От няколко седмици се опитваше да събере кураж да си вземе душ, но тази сутрин за пореден път беше надвита от сложното управление на душ кабината: не успя да подкара топлата вода. Накрая, както се случваше в последно време, просто напълни легена и си изми лицето и врата. За щастие, беше останал малко сапун. Натърка косата си с него и потопи глава под водата. Слугите ѝ щяха да използват шампоан, лосиони, мехлеми, балсами, всякакви ароматни мазила, но всички бяха мъртви и натежалите от бутилки редици и ре-

дици от рафтове в банята я плашеха. Изправена пред подобен богат избор, Фрея реши да не използва нищо.

Поне се беше научила да се облича сама. Вдигна от пода една от намачканите си рокли, остави я на леглото и се навря в нея откъм долната ѝ страна, като вложи доста усилия, за да извади ръцете и главата си през правилните дупки. Дългата пухена жилетка, която се слагаше над роклята, беше доста по-лесна за обличане, но за сметка на това проблемите с копчетата не бяха за подценяване. Слугините ѝ винаги се справяха изключително бързо и лесно с тях, смееха се и говореха за предстоящия ден, докато ги закопчаваха, и никога не вкарваха някое в погрешната дупка. Но и те бяха мъртви.

Фрея руга, мъчи се и се бори петнадесет минути с облеклото си, след което погледна резултата в напуканото огледало. *Не е зле*, помисли си тя, предвид обстоятелствата. Вероятно някое украшение щеше да помогне за по-добрия ѝ външен вид, но когато отиде в стаята с бижута, осъзна, че повечето от хубавите ги нямаше. Напоследък много неща изчезваха. Фрея нямаше представа къде отиват. Както и да е, нямаше нужда от диадема на лепкавата си, мита със сапун коса, нито ѝ беше изгрябвала огърлица от кехлибар и злато около мърлявия ѝ врат. Майка ѝ, разбира се, нямаше да одобри, ако я видеше без никакви бижута, но тя също беше мъртва.

Прахта беше натрупала като сняг в празните и тихи коридори на двореца ѝ. Фрея позвъни, за да повика слуга, и се загледа през прозореца, докато го чакаше да пристигне. Арктическият полумрак навън сивееше по заледените покриви на града ѝ. Подът потреперваше в ритъма на зъбните колела и буталата в машинното отделение. Почти не се усещаше, че се движат, тъй като това беше Дебелият лед, северът на Севера, и нямаше никакви ориентири, а само бели

равнини, които едва проблясваха с отражението на небето.

Слугата ѝ пристигна и намести напудрената си перука.

– Добро утро, Смя – поздрави Фрея.

– Добро утро, Ваше Великолепие.

За момент ѝ се прииска да прати дребното човече в покоите си, за да стори нещо по въпроса с всичкия там прахояк, разхвърляните дрехи и изгубените бижута, да го накара да ѝ покаже как работи душът. Но той беше мъж и щеше да е немислимо нарушаване на традициите един мъж да влезе в личните покои на маркграфинята. Вместо това му каза дежурната за всяка сутрин реплика:

– Можеш да ме ескортираш до залата за закуска, Смя.

Фрея пътува с него в лифта до долния етаж. Представи си как градът ѝ се движи по ледената покривка като малък черен бръмбар, пълзящ по бяла чиния. Въпросът беше накъде отива. Смя искаше да научи отговора, беше изписано на лицето му, личеше от начина, по който постоянно я поглеждаше въпросително. Комитетът по транспорта също желаше да научи. Безцелното бягане от лапите на гладните градове хищници беше важно, но вече беше дошло време Фрея да реши бъдещето на града си. От хиляди години народът на Анкърдж разчиташе на дома Расмусен за вземането на подобни решения. Все пак жените от рода бяха специални. Нима не управляваха Анкърдж още от Шейсетминутната война? Нима Ледените богове не говореха в сънищата им и нима не им казваха накъде да поеме градът, за да намерят добри търговски партньори и да избегнат ледени капани и хищници?

Фрея беше последната от рода си и Ледените богове не ѝ говореха. В последно време почти никой не ѝ говореше, а когато го правеха, просто я питаха по възможно най-любезния начин кога ще определи курс. *Защо питате мен?* – искаше ѝ се да им изкрещи. – *Аз съм само едно момиче! Не же-*

лая да бъде маркграфиня! Но, за съжаление, нямаше вече ко-
го друго да попитат.

Тази сутрин Фрея имаше отговор за тях. Не беше сигур-
на обаче дали щеше да им хареса.

Закуси сама на големия черен стол на дългата черна маса.
Дрънченето на ножа в чинията и лъжичката в чашата чай
бяха непоносимо силни в тихата зала. От мрачните стени
я наблюдаваха портретите на божествените ѝ предшестве-
нички. Изглеждаха малко нетърпеливи, като че също я ча-
каха да реши в каква посока да поемат.

– Не се тревожете – каза им Фрея. – Вече взех решение.

Когато приключи със закуската, в залата влезе нейният
камерхер*.

– Добро утро, Смя.

– Добро утро, Светлина на Ледните поля. Комитетът по
транспорта очаква с нетърпение удоволствието Нейно Ве-
ликолепие да ги дари с присъствието си.

Фрея кимна и камерхерът разтвори вратите на залата, за
да пусне вътре членовете на Комитета. Преди бяха двадесе-
т и трима, а сега се състояха само от господин Скейбиъс и
госпожица Пай.

Уиндолин Пай беше висока, скромна дама на средна въз-
раст, със светла коса, вързана на кок, който я караше да из-
глежда като човек, който се опитва да крепи козунак на гла-
вата си. Тя беше секретарка на споминалия се главен навиг-
атор и като че ли разбираше картите му достатъчно добре,
но беше много нервна в присъствието на маркграфинята и
постоянно правеше реверанси дори при най-малкото под-
смъркване от нейна страна.

Колегата ѝ, Съорен Скейбиъс, беше коренно различен.
Неговият род се славеше със специалистите си по двигате-
ли, едва ли не откакто градът е станал самоходен, и беше

* Управител на имение или дворец. – Бел. прев.

единственият, за когото можеше да се каже, че е равен на Фрея. Ако всичко вървеше по план, маркграфинята щеше да се омъжи за сина му Аксел следващото лято. Маркграфините често вземаха за съпруг някой от машинното отделение в знак на уважение към градската инженерна класа. Но нещата не тръгнаха по план и Аксел също почина. Фрея тайничко се радваше, че Скейбиъс не ѝ стана свекър, тъй като беше строг, тъжен и мълчалив старец. Черната му траурна роба се сливаше с мрака в залата като камуфлаж и като че ли оставяше бялата мъртвешка маска, на каквато приличаше лицето му, да се рее във въздуха.

– Добър ден, Ваше Великолепие – поздрави той и се поклони вдървено, а госпожица Пай отново направи реверанс, изчерви се и запърха край него.

– Какво е местоположението ни? – попита Фрея.

– О, Ваше Великолепие, намираме се на триста километра северно от планинската верига Танхойзер – изчурулика госпожица Пай. – Движим се по дебел океански лед. Няма следи от друг град.

– Машинното отделение очаква инструкциите ви, Светлина на Ледните поля – каза Скейбиъс. – Желаете ли да обърнем на изток?

– Не! – Фрея потрепери при спомена колко близо бяха до изяждането. Ако се върнеха на изток или поемеха на юг в покрайнините на леда, Ловците от Аркангел щяха да научат за това, а с толкова оскъден екипаж едва ли щяха отново да избягат на големия хищник.

– Може би трябва да поемем на запад, Ваше Великолепие? – предложи нервно госпожица Пай. – Няколко малки градчета зимуват по източните покрайнини на Гренландия. Можем да започнем търговия с тях.

– Не – отвърна непоколебимо Фрея.

– В такъв случай вероятно имате друга посока наум, Ва-

ше Великолепие? – зачуди се на глас Скейбиъс. – Може би Ледените богове са ви проговорили?

Маркграфинята кимна тържествено. В интерес на истината тази идея ѝ се въртеше в главата вече повече от месец и не смяташе, че ѝ е изпратена от някой бог. Просто това беше единственият начин, по който смяташе, че може да опази града си от хищници, епидемии и шпионски дирижабли.

– Задайте курс към Мъртвия континент – нареди тя. – Прибираме се у дома.

ХЕСТЪР И ТОМ

Хестър Шоу започваше да свиква да бъде щастлива. След всичките онези гладни и кални години из коловозите и боклукчарските селища във Великия ловен район най-накрая си намери място в света. Разполагаше със свой собствен дирижабъл – „Джени Ханивър“ (ако си изкривеше още малко врата, можеше да види горната извивка на червения балон, ей там зад онзи натоварен с подправки летателен апарат от Занзибар), а Том също беше до нея – нежният, красив и умен Том, когото обичаше с цялото си сърце и който, въпреки всичко, изглежда също я обичаше.

Постоянно си мислеше, че това между тях няма да продължи особено дълго. Двамата бяха толкова различни, а и самата тя въобще не се доближаваше до определението за красавица – беше висока и лишена от всякаква грация, по-скоро приличаше на плашило. Червената ѝ коса беше вързана на две стегнати опашки, а лицето ѝ беше разделено на две от стара рана от меч, който ѝ беше отнел едното око и по-голямата част от носа и беше изкривил устата ѝ в

зъбата усмивка. Няма да продължи дълго, повтаряше си през цялото време, докато чакаха корабостроителите на Черния остров да ремонтират бедната изстрадала „Джени Ханивър“. Той е с мен от съжаление, продължаваше да си повтаря по пътя за Африка и докато прекосяваха Южна Америка. Какво може да харесва в мен? – чудеше се отново и отново, а в същото време забогатяваха с преноса на стоки към големите градове – петролни сонди на Антарктика, а след това пък рязко обедняха, защото им се наложи да изхвърлят товара си, за да избягат от лапите на аеропиратите от Тиера дел Фуего. Докато летяха с търговски конвой над синия Атлантически океан, Хесър не спираше да си нашепва: *Това няма как да продължи дълго.*

И все пак продължаваше, продължаваше вече повече от две години. Докато седеше под септемврийското слънце на балкона пред „Точка на крушение“ – едно от многобройните кафенета на „Хай Стрийт“ на Въздушен пристан, – Хесър започна да вярва, че може да продължи завинаги. Тя стисна ръката на Том под масата и му се усмихна с кривата си усмивка. Той я погледна със същата любов, с която я гледаше първия път, когато го целуна под трептящата светлина на МЕДУЗА, в нощта, в която градът му беше унищожен.

Въздушен пристан отлетя на север тази есен и сега се намираще на около километър над Заледените пустини, а малки боклукчарски градове пъплека един към друг по ледовете в месеците на среднощното слънце, за да търгуват. Появяваха се балон след балон, които кацаха на кейовете на свободното пристанище, а от тях слизаха колоритни търговци на Стара технология, които започваха да възхваляват на висок глас стоките си още от момента, в който ботушите им стъпеха на платформите. Замръзналият Север беше добър ловен район за копачите, които търсеха изгубени

технологии. Тези господа продаваха части от преследвачи, акумулатори за оръжия „Тесла“, безименни джаджи и машинарии, останали от половин дузина различни цивилизации, дори предлагаха чаркове от древни летящи машини, които бяха почивали необезпокоявани в Дебелия лед от Шейсетминутната война насам.

На юг, на изток и на запад Заледените пустини се простираха навсякъде в мъглата – това беше студена и камениста страна, в която Ледените богове управляваха през осем месеца от годината и където снегът беше прорязан от кръстосаните коловози на всевъзможни градове. На север се издигаше черната базалтова стена на планинската верига Танхойзер – лабиринт от вулкани, които маркираха най-северната граница на Великия ловен район. Няколко от тях бяха изригнали и бълваха струи сив дим, които приличаха на издигащи се към небето колони. Между тях, зад воал от пепел, Хестър и Том различиха огромната бяла шир на Ледената пустош. Нещо се движеше там, долу, нещо голямо, мръсно и неумолимо, което приличаше на пощуряла планина.

Хестър извади телескоп от един от джобовете на палто то си, сложи го на око то си и завъртя пръстена отпред, за да го настрои. Пред нея се появи град, съставен от осем етажа фабрики, робски казарми и плюещи сажди комини, един небесен влак беше яхнал попътния вятър, паразитни дрижабли пресяваха струите с изгорели газове за отпадъчни минерали, а долу, зад призрачни воали от сняг и натрошени скали, се въртяха огромните му колела.

– Аркангел!

Том грабна телескопа от нея.

– Права си. Прекарва лятото в ниските северни части на Танхойзер, като се храни с боклукчарски градове, които минават през проходите. Полярната ледена покривка е много по-дебела сега, отколкото едно време, но още има райони,

които са прекалено тънки, за да издържат тежестта на Аркангел до края на лятото.

Хестър се засмя.

– Господин Всезнайко!

– Такъв съм си – отвърна Том. – Бях чирак историк, нали не си забравила? Трябваше да помним списъка с всички най-големи транспортни градове в света, а Аркангел беше в челните позиции, така че няма как да го забравя.

– Самохвалко – избоботи Хестър. – Ще ми се да беше Зимбра или Зан-Сандански*. Тогава нямаше да знаеш толкова много.

Том погледна отново през телескопа.

– Не е далече денят, когато ще вдигне веригите си, ще спусне металните шейни и ще се впусне да преследва ледени градове и снегомадски боклукчарски градчета за похапване...

За момента Аркангел като че ли се беше отдал само на търговия. Той беше прекалено голям, за да мине през тесните проходи на Танхойзер, но от пристанището му излятаха дирижабли и поемаха на юг през мъглата към Въздушен пристан. Първият от тях се спусна арогантно през балоните около летящия град и се насочи към кей шест точно под Том и Хестър. Те усетиха леката вибрация, когато прихващащите скоби се задействаха. Летателният апарат представляваше неголям боен дирижабъл с нарисован червен вълк върху лъскавочерния му балон, а под него се кипреше името му, изписано в готически стил: *Турбулентност в ясно небе*. От бронираната му гондола заслизаха наперени мъже, които прекосиха кея и се качиха по стълбите към „Хай Стрийт“. Те бяха високи, едри мъжаги с вълнени наметала и шапки и студени лъскави ризници под туниките си. Еди-

* В света на „Смъртоносни машини“ Зан-Сандански е самоходен град, който произлиза от област Благоевград в Югозападна България. – Бел. прев.

ният от тях носеше стоманен шлем, от който се подаваха два огромни, блестящи грамофонни рога. От шлема увисваше кабел, който свършваше с месингов микрофон в стиснатия юмрук на друг мъж, чийто усилен глас се разнесе из Въздушен пристан.

– Поздрави, въздушни чеда! Поздрави от Аркангел, Чука на Дебелия лед, Бича на Севера, Погълналия статичния Шпицберген, поздрави! Разполагаме със злато, което сме готови да разменим за информацията относно местоположението на ледените градове! Даваме тридесет суверена, ако уловим нещо!

Мъжът си запроправя път между масите на „Точка на крушение“, като не спираше да рекламира офертата си. Всички авиатори около него клатеха глави, бърчеха лица и се извъръщаха. В последно време плячката беше толкова нищожна, че някои от големите хищници бяха започнали да предлагат заплащане за подобна информация, но никой не вършеше това чак толкова открито. Честните аеротърговци се страхуваха, че съвсем скоро малките ледени градове няма да ги пускат, тъй като никой кмет нямаше да рискува да дава разрешения за кацане на дирижабли, които може да излетят на следващия ден и да продадат маршрута на града на някой огромен и алчен градожд като Аркангел. Въпреки това съществуваша други търговци, контрабандисти и полу-пирати, чиито дирижабли не изкарваха печалбите, на които се надяваха, и бяха готови да приемат хищническото злато.

– Елате и ме намерете в „Балон и гондола“, ако това лято сте търгували с Кивиту, Брейдавик или Анкърдж и знаете къде планират да прекарат зимата! – прикани новодошлият. Той беше млад мъж и изглеждаше глупав, богат и добре нахранен. – Тридесет златни суверена, приятели мои, достатъчни за гориво и *луфтгаз* за година напред...

– Това е Пьотр Масгард – каза на приятелите си една ави-

аторка динка* на съседната маса. – Той е най-малкият син на директора на Аркангел. Нарича бандата си Ловците. Чух, че не само предлагат пари за информация, но също така се приземяват с дирижабъла си на някой малък мирен град, който е прекалено бърз за огромния хищник, и го принуждават да спре и да обърне... с оръжие в ръка го принуждават да се насочи право в огромната паст на Аркангел!

– Но това не е честно! – ядоса се Том, който също чу изреченото от авиаторката. За нещастие, думите му попаднаха в моментната пауза в рекламата на Масгард. Ловецът обърна своето голямо, мързеливо и загладено лице към младежа и му се ухили.

– Не е честно ли, въздушни? Кое не е честно? Живеем в свят, в който градовете ядат градове, нали знаеш?

Хестър настръхна. Не можеше да разбере защо Том винаги очакваше всичко да е честно. Предположи, че се дължи на възпитанието му. Ако беше живял няколко години в боклукчарско селище, щеше да е на друго мнение, но беше отраснал сред правилата и обичаите на Гилдията на историците и въпреки всичко, което беше видял и преживял оттогава, все още се шокираше от хора като Масгард.

– Имам предвид, че подобно нещо е против правилата на градския дарвинизъм – обясни Том и вдигна глава нагоре към огромния мъж. Стана прав, но осъзна, че продължава да гледа нагоре, тъй като гигантът беше поне с една глава над него. – Бързите градове изяждат по-бавните, а по-силните – по-слабите. Така трябва да работят нещата, както е в природата. Предлагането на пари за информация и изнудването на градовете плячка нарушава равновесието – продължи той, сякаш Масгард беше опонент в дебатите, които се провеждаха между чираците историци.

* Динка – източноафриканска етническа група в Южен Судан. – Бел. прев.

Усмивката на Масгард се разшири още повече. Той дръпна вълненото си наметало на една страна и извади меч. Разнесоха се стонове, викове и шум от падащи столове, тъй като всички наоколо се опитаха да се разкарат колкото може по-далеч. Хестър сграбчи любимия си и се опита да го издърпа, без да откъсва поглед от блестящото острие.

– Том, идиот такъв, зарежи това!

Ловецът я погледна за момент, след което избухна в гърлен смях и си прибра меча.

– Вижте! Въздушният си има красиво девойче, което да го пази от неприятности!

Екипажът му се засмя с него, а Хестър се изчерви на петна и дръпна стария си червен шал, за да скрие обезобразеното си лице.

– Ела да ме потърсиш по-късно, момиче! – провикна се мъжът от Аркангел. – Винаги съм на разположение за една красива дама! И помни, ако знаеш курса на някой град, ще ти дам тридесет златни суверена! С тях можеш да си купиш нов нос!

– Ще запомня – обеща Хестър и задърпа отново Том. В тялото ѝ бушуваше гняв като затворен в клетка гарван. Искаше да се обърне и да се бие. Можеше да се обзаложи, че Масгард няма представа как да използва този меч, който така наперено размахваше... В последно време обаче се опитваше да крие мрачната, убийствена и отмъстителна част от същността си, затова се задоволи с нещо малко – извади си ножа и тихомълком срязва кабела на микрофона на Ловеца. Следващия път, в който се опиташе да се изкаже, смехът щеше да е за негова сметка.

– Съжалявам – извини се засрамен Том, докато вървяха бързо по пристанищния пръстен, който беше претъпкан с търговци и туристи от Аркангел. – Не исках да... просто си помислих, че...

– Всичко е наред – отвърна Хестър, която изгаряше от желание да му каже, че ако от време на време не постъпваше така смело и глупаво, просто нямаше да е Том, когото обича толкова много. Но не можеше да облече чувствата си в думи, затова го бутна между колоните под един от кейовете и – след като се увери, че никой не ги гледа – уви кокалестите си ръце около врата му, свали си шала и го целуна. – Да си тръгваме.

– Все още нямаме товар. Трябва да потърсим някой търговец на кожи...

– Тук няма такива. Единствената стока е Стара технология, а ние не искаме да прекарваме подобни неща, нали? – Том не изглеждаше убеден, затова Хестър го целуна отново, преди да успее да каже каквото и да било. – Изморих се от Въздушен пристан. Искам да се върнем на Птичите пътища.

– Добре – съгласи се той, усмихна се и погали устата, бузата и извивката на веждата ѝ, откъдето минаваше белегът. – Става. Нагледахме се на северните небеса. Да си ходим.

Оказа се, че няма да е толкова лесно. Когато стигнаха до кей седемнайсет, намериха някакъв човек, седнал върху голяма кожена раница, да ги чака до „Джени Ханивър“. Хестър, която все още беше ядосана заради подигравките на Масгард, отново скри лицето си. Том пусна ръката ѝ и побърза да отиде при непознатия.

– Добър ден! – извика мъжът и стана на крака. – Господин Натсуърти? Госпожице Шоу? Разбрах, че вие сте собствениците на този прекрасен малък дирижабъл. Господи, на пристанището ми казаха, че сте млади, но не предполагах, че сте чак толкова млади! Вие сте още деца!

– Почти на осемнадесет съм – отвърна отбранително Том.

– Няма значение, няма значение! – просия непознатият. – Възрастта няма значение, ако сърцето е добро, а съм сигурен, че вашите са такива. „Кой е този красив младеж?“, попитах моя приятел, уредника на пристанището, и той ми отговори: „Това е Том Натсуърти, пилот на „Джени Ханивър“. Тогава си казах: „Пенироял, този млад мъж може да е човекът, когото търсиш!“. Затова съм тук!

Пенироял беше дребен човечец, оплешивяващ и леко пълен, с добре поддържана бяла брада. Дрехите му бяха типични за боклукчар от Севера – дълго вълнено палто, туника с много джобове, дебели панталони и ботуши с пух, – но изглеждаха прекалено скъпи, сякаш бяха ушити специално за него от моден шивач, като част от костюм за пиеса, чието действие се развива в Ледената пустош.

– Е? – попита той.

– Какво? – учуди се Хестър, на която този престорен непознат въобще не ѝ харесваше.

– Съжалявам, сър – отвърна много по-любезно Том. – Наистина не разбираме какво искате...

– О, извинявам се, моля да ми простите! – измърмори той. – Позволете ми да ви просветля! Казвам се Пенироял – Нимрод Борегард Пенироял. Изследвах малка част от тези огромни, ужасни, извисяващи се огнени планини и сега съм тръгнал да се прибирам. Желая да си запазя място на очарователния ви дирижабъл.

ЗА АВТОРА

Филип Рийв е роден в Брайтън през 1966 г. Още като ученик се запалва по рисуването, легендата за крал Артур и правенето на ултра нискобюджетни филми. Завършва Кембриджшърския колеж по изкуства и технологии, където интересите му прерастат до писане, илюстриране, история и актьорско майсторство. Образованието му на човек на изкуството не е от особена полза в намирането на работа, затова се завръща в Брайтън, за да работи в малка независима книжарница, а в свободното си време се занимава с различни непечеливши занимания като сценарист/продуцент/режисьор на нискобюджетни филми и комедийни проекти. Също така е съавтор на мюзикъла „Министерството на бисквитите“, но в началото на 90-те години недостигът на средства го принуждава да се захване с рисуване и да стане илюстратор на свободна практика.

По това време започва да пише романи и дебютът му „Смъртоносни машини“ е публикуван през 2001 година. Той печели наградите „Смартис Голд“, „Блу Питър: Книга на годината“ и „Блу Питър: Книга, която не успях да оставя“ – изненада, която довежда до изказването му „Майка му стара!“ пред милиони зрители. (Може би поради тази причина *не* получава „Блу Питър: Значка“.) Следват четири продължения, последното от които – „Тъмна равнина“ – печели наградата за детски книги на „Гардиън“ и тази на „Лос Анджелис Таймс“. Също така написва роман, чието действие се развива по време на Тъмните векове на

Великобритания – „Тук почива Артур“, който печели „Карнеги Медал“, и самостоятелен роман за млади читатели – „Драconi не съществуват“. Едни от последните му книги – „Фийвър Кръмб“ и „Мрежа от въздух“ – се завръщат в света на „Смъртоносни машини“.

Филип и съпругата му Сара се преместват от Брайтън в Девон през 1998 година, а сега живеят в Дартмур със сина си Сам.